

Kedves Olvasóim!

E bevezető szöveg után olvasható a leges-leges-10x legeslegújabb, immáron tizedik nemkönyv összeállítás. Jó szórakozást hozzá!

(Nagyon most se szidjanak, mert mint köztudott, nekem is volt édesanyám!) ☺

2023

Még egyszer a piacról

Többször végig megyek az új piacon, csak úgy érdeklődésügyileg! ☺ Tetszik! Az előző piaci firókalmányomban, ezt már lefirkáltam, meg azt is, hogy az „antikpiac” földre lerakott áruival, nekem kicsit hiányzott, új piac csilli-villi tisztaságával, meg a szép asztalaival, nekem „kicsit sterilnek” tűnt, azzal együtt, hogy nagyon örültem neki. ☺

Most itt kopácsolom a mai élményem. ☺ Ma teljesen elégedett vagyok! ☺ Sok-sok árus jött ma. A „valódi” piac megtelt, és elkezdtek kipakolni a „piac” utcára, (Simor János utca) Igen! Ez most „igazi” antikpiac volt! Az árkádos épülettől, az Arany János utcai kereszteződésig, sok-sok árus pakolta ki a portékáját, úgy - „igazi antikpiacosan”, - a földre. Nagy örömömre visszajött az antikpiaci hangulat, ami utoljára a Széchenyi téri antikpiacon volt. Nagy-nagy békében el volt a modern piac, és a földre-kipakolás piac egymás mellett. Ennek kapcsán, megjegyzem, még nagyobb örömmel vettem, hogy nem elzavarni akarta a piacfelügyelet a földre-pakoló árusokat, hanem békésen elbeszélgetve gyűjtötték az adatokat,

hogy még nívósabb legyen az antik-piacnap. (hogya én mi mindennek tudok örülni!) 😊 Hát igen! Így is lehet! Olyan jó látni ezt! 😊

„Elmélkedés”

Én is nagyképűsködhetek kicsit! (nagyot) ☺ Ismételni fogom magamat. Ugyanis már többször meséltem, hogy a „hülye” gondolataim, a reggeli teázás utáni „ejtőzködésem” közben jönnek elő, a fejemből.

Az „EszTör Napok” napok kapcsán elmélkedtem arról, hogy miért is a törökök győzelmét ünnepeljük.

A mostani agymenésem, hasonló elgondolások halmaza. Történelmünk folyamán, többször is leigáztak bennünket. Kezdjük a tatárokkal. Lerohantak, kiraboltak bennünket, és erre több szót nem is vesztegetnék. Aztán jöttek a törökök, akik sokáig nem találtak haza a hazánkból. Mint a meghódított területek urai, hát, hogy is mondjam, történelmi ismereteim szerint, (persze lehet, hogy már ez is megváltozott) - teljesen kizsákmányolták az országot. Persze ha belegondolok, mi a fészkes-fenéért hódítanak meg országokat, ha nem azért, hogy az ott megtermelt értékeket elvigyék, és az ott élőket kizsákmányolják? A mindent elvittek, a megtermelt javakat, természeti-kincseket, és gyerekeket, akiket aztán hithű katonának neveltek. Kis ország vagyunk, (és voltunk) velünk mindenki kibabrált.

Habsburgok! Négyyszer mondták ki a Habsburg ház trónfosztását: 1620-ban Bethlen Gábor, 1707-ben II Rákóczi Ferenc, 1849-ben A szabadságharc, és az utoljára, 1921-ben, már több mint száz éve.

Olvasom, ”Őexcellenciája Habsburg György, Magyarország, franciaországi, és monacói nagykövete”... Persze hogy elolvastam az értelmező szótár idevonatkozó ismertetését, de én nem tudok elvonatkoztatni a Habsburgok uralkodásától, és nekem az „Őexcellenciája”, a királyi fenség, a herceg képét vetíti ki a tudatomba, elfogadva hogy a protokoll szabályai ... Tudom, saját magamnak is ellentmondok, mert gyerekkorom óta példálózom a 48-as temető emlékművének az oldalára írt szöveggel, mint egy SZÉP példával: „Százhetvenöt Osztrák katona nyughelye, kiket felebaráti szeretet sebjeikben ápolt, és a Magyar nagylelkűség, hősei sírgödrébe temetett.”

Városom területén ELHALÁLOZOTT török, osztrák, német, orosz katonák sírjai, gondozottak. A halottak, már nem ellenségek, azok halottak, azokba belerúgni, az nem szép dolog.

Aztán jöttek az „elvtársak”. Nem ecsetelem, erre már sokan emlékeznek. A népi „humor” sokszor összehasonlította a „szovjet” megszállást, a török megszállással. Ezt sem ecsetelem tovább. Az elmélkedésem tárgya: miért van az, hogy ezek a „hódítók”, most a legjobb barátaink? Semmi politika! Tényleg nem erről beszélek. Tudom, az ősök bűneit nem kellene generációkkal később még mindig felemlgetni, DE! Körbe nézve, mit látok, a tatárok a barátaink, törökök a barátaink, Habsburgok a barátaink, oroszok a barátaink. És mit hallok? - amit a cuculizmusban: „A bűzhődő nyugat, ami az összeomlás fele halad” – és mi meg oda szerettünk volna, illetve szeretnénk elérni. Nem értem... Persze én hülye vagyok, nem értem az ilyen „magas” gondolatokat. Nándorfehérvári csata! Időnként el kellene olvasni a történelemkönyvekből azokat a dicső történeteket, csak az emlékek kedvéért. Igen, lehet, hogy Dugovics Titusz egy szép monda csak, De! Most a negyvennyolcas szabadságharcról

meg ezerkilencszáznegyvenötös és az ezerkilencszázötvenhatos, oroszokhoz tartozó történelemről már nem is elmélkedek, mert minek.

Csak hát nem megy ki a gondolataimból, hogy azok a magyarok, akik ezekkel az ellenségeinkkel harcoltak, és az életüket áldozták, akár önként, akár kényszerből, népiesen szólva, forognak a sírjukban.

Na ennyi volt az elmélkedés! 😊

Lecsó, vagy valami más

Édesapám meghalt még gyermek koromban, így édesanyám egyedül nevelt fel bennünket, három vásott fiúgyereket. A lecsó, egy elég sűrűn előforduló kaja volt, mert hogy egyike volt az olcsó ételeknek. (akkor) 😊

Minap, megkívántam a lecsót, és nekifogtam elkészíteni. Kis zsír, (kövezzenek meg érte) 😊 sok hagyma, és amikor már üvegesre sült a hagyma, pár paradicsomot szeleteltem bele. Míg lassan összesült a paradicsom a hagymával, fölvtágtam a paprikát. Elöntöttek az emlékek.

A sparhelton, egy nagyobb méretű lábasban pirult a hagyma, közben édesanyám, beleszeletelte a paradicsomot. Mi, a három fiú, ott álltunk a sparhelt mellett, és vártuk, hogy mikor sül össze a paradicsom a hagymával, és akkor a kezünkben lévő kenyérszeletet, belenyomtuk a szaftba, és spuriztunk is ki az udvarra. Persze pár harapás, és már el is fogyott, és már mentünk is vissza, újabb szelet kenyér, és mire édesanyám végzett a paprika összevágásával, üres lett a lábas. Szegény, persze hogy mérges lett! Kezdhettem előlről. Hagymapucolás, és ha szerencsénk volt, még maradt paradicsom, és megcsinálhatta a lecsót. Persze mi már jólaktunk. Ez jutott eszembe, miközben kevergettem a hagymát. Abbahagytam, vágtam egy szelet kenyeret, és mint gyerekkoromban, belenyomkodtam a kenyeret a szaftba. Háát, jelentem, ez ugyan olyan finom lett, mint amilyen annakidején volt! Bevallom, nehéz volt megállni, hogy ne vágjak még egy szelet kenyeret! 😊

A boldogságról, és a büszkeségről már nem is beszélek, ami előntötte a lelkemet, hogy édesanyám főztjét reprodukáltam! 😊

TI

Nem a hagyományos: „mi-ti-ők”. Ez a MI elnevezés „normalizálása”! 😊

Előző firkálmányomban már keseregtem a MI miatt. Mivelhogy egyre inkább beeszi magát a köztudatba a Mesterséges Intelligencia, (MI), elképzelem, hogy hódíthatna a TI is, a „Természetes Intelligencia”. Nem a MI írál meg a házifeladatot, hanem a TI! 😊 Nem a MI írál meg az „illetékes elvtárs” ünnepi beszédét, hanem a TI! 😊 Az elmúlt fél évben vált a mindennapok elérhetőségévé, a MI. Persze lehet hogy nincs igazam! 😊 Egy beszéd megírásához elég sok minden kell! Történelmi ismeretek, a téma ismerete, elkötelezettség, és sorolhatnám még sokáig. A MI percek alatt megírja, és már csak át kell nézni egy TI

„szakembernek” és mehet is a dolog. Tehát az eddigi „beszédíró” már simán ki lehet rúgni, elvégzi a munkáját a MI. Elképzelem, egyre több munkahely válik feleslegessé, és egyre több ember lesz munkanélküli. Megvalósulnak a fantasztikus irodalom tézisei. Majd jön, hogy az emberek biztonságát nem lehet az emberekre bízni, majd a MI megvédi az embereket, még akár önmaguktól is. Már majd a MI fogja irányítani a hadseregeket, aztán a robothadseregeket. Az emberek behúzott nyakkal rejtőzködve fognak közlekedni a MI által vezényelt robothadseregek ütközési zónájában. Majd a MI fogja eldönteni, mikor kell megnyomni azt a bizonyos „piros gombot”, - persze az emberek érdekébe! „Megóvjuk Önöket önmaguktól”, ahogy ez már a „rég”i fantasztikus irodalomban le volt írva? Igen! Az „Én a robot” c. film ezt már régen bemutatta! Idáig jutottunk, illetve nagyon közel járunk hozzá, hogy mindez beteljesült, valósággá váljék!

Tanulni már nem kell majd. - mert minek! A MI majd gondolkodik az ember helyett! Nem lesz vita, nem kellene majd pedagógusok, ügyvédek, bírók! Az emberek már csak majd arra kellene, hogy ahová (a MI szerint) nem érdemes robotokat telepíteni, ott elvégezzék az „alja” munkát. A TI egyre kisebb emberi csoportok privilégiuma lesz. Én meg járkálok álmomban a teraszon, mint egy alvajáró, és mondom: „Látom a jövőt”! A MI megvéd mindenkit mindenkitől, (még magunktól) is.

Most olvasom: „Nem az a kérdés, hogy hadba lép-e a mesterséges intelligencia, hanem hogy mikor”! 😞

Felébredek! Hallom a hírekben: „A MI-t kimunkáló tudósok, nyilatkozatot tettek közzé, miszerint a MI-t meg kell állítani, mert ez hatalmasabb veszély az emberiségre, mint az atombomba”! Rettenetes! Tényleg látom a jövőt? 😞 Ilyen az, amikor kinyitják Pandora szelencéjét?

Uí: Eme firkálmány leírása után pár nappal olvasom: „Több száz munkahelyet szüntet meg a Springer német médiavállalat az ország legnagyobb tömeglapjánál, a Bildnél, és a munka nagy részének elvégzéséről mesterséges intelligenciára alapozva gondoskodik – írja a német sajtó.” 😞 Szóval, már az újság híreinek a szerkesztését is a MI fogja végezni, mert ő, mármint a MI, tudja, hogy milyen híreket „szeretnek” olvasni az emberek. Arra már nem is merek gondolni, hogy mennyi álhír lát majd napvilágot a MI írásaiban! 😞

És még egy: „Milla Sofia egy 19 éves finn influenszer és modell, fotóin különböző nyaralóhelyeken láthatja a több tízezer követője, bikiniben vagy valamilyen csinos ruhában. Ahogy sok más influenszernél is látjuk, csak itt aztán még kevesebb a hiba, nincs folt, hajsza, gyűrött ruha, nála minden tökéletes – írja a Mirror. A másik különbség, ő valójában nem ember, hanem egy mesterséges intelligencia által generált virtuális influenszer.”

Tetszenek érteni? Több tízezer VALÓDI EMBER KÖVETŐJE van. Mit is lehet mondani? (meghülyül a világ) 😞

Aranyhal

A régi mese az aranyhalról, amit szerintem mindenki ismer. 😞 A reggeli haletetésem közben, kimertem a tavamból, AZ aranyhalat. 😞

Mondanom sem kell, azonnal a kedves aranyhalas történet jutott az eszembe! Behunytam a szemem, és arra gondoltam, az első kívánságom az lenne, hogy Dél-Kínába legyek, az Avatárból ismert csodálatos szikláknál, és XY legyen velem! ☺ Nem is törtem a fejemet azon, hogy mi legyen a második kívánságom, a harmadik meg amúgy is az lett volna, hogy teljesüljön még három kívánságom! ☺ Persze nem jutottam el a második kívánságomig sem, mert kinyitottam a szememet, és mondanom sem kell, ott álltam a tavam mellett, Dél-Kína helyett, és persze hogy egyedül! ☺ A meritőszakban pedig az aranyhal mozdulatlan. A szegény hal, elpusztult! Szerintem inkább öngyilkos lett, csak hogy ne kelljen teljesítenie a kívánságomat. ☺ (persze azért meritettem ki szegényt, mert hogy már nem mozgott, nem élt)

Hát ennyi volt az én „három kívánságomnak”! ☺ Mit tehettem, befeküdtem a hintaágyba, behunytam a szememet, és „azért is” Dél-Kínára gondolva szundítottam el. ☺

Vigyor ☺

Időről időre találok valami „mosolyogtatót”, merthogy a mosolygásnál nincs üdítőbb dolog.

Egyik „kedvenc” köztöködésem: Behozza a kedves kuncsaft az óráját, azzal a megjegyzéssel, hogy valami baj van a szerkezettel, pedig ez egy nagyon jó óra. – Hát nem is tudom, nem akarom becsmérelni az óráját, de ez messze van a jó órától! „– Jó-jó, de kinek vannak milliói a drága órára?” – A jó óra, nem pénzkérdés! „– Akkor milyen a jó óra?” Itt jön el az én időm, a mosolygyártásra! – Hát kérem a legjobb óra, a PÁSZTOR ÓRA. Ez a történet számtalanszor megtörtént, DE minap a reggeli órákban történt meg és egy csinos hölgyel történt a beszélgetés, az órajavításjavítás közben. Guruló kacaj volt a reakció a hülyéskedésemre, és a válasz: „- Ez bizony így igaz, egy kora reggeli pásztoróra, az igen, arra ébredni, az bearanyozza az ember napját!” - Mondanom sem kell, kellően kinevettük magunkat. Eszembe jut egy „régí eset”. Egy kedves ismerősöm mesélte el, sok évvel az eset után. Fial srácként hozta be az óráját, és csináltuk végig ezt a „jó órázást”, mikor is a végén neki is elmondtam, hogy a jó óra... Nem tudta, de azt én sem tudtam, hogy ő ezt még nem tudja! ☺ A lényeg, hogy otthon megkérdezte az orvos édesanyjától, milyen is az a pásztor óra. Édesanyja kicsit furcsán nézett rá, és közölte vele: „ezt majd pár év múlva elmagyarázom”. A lényeg, MA MÁR TUDJA! ☺

Minap egy kedves hölgy azzal a kéréssel jött be a műhelyembe, hogy „elemet szeretne cserélni” az órájában. Közöltem, fáradjon be üljön a helyemre, itt vannak a szerszámok, és ebben a fiókban vannak az elemek. – Én nem tudom kicserélni, közölte kislányos zavarában. - Jó-jó, kicserélem én, csak hát azt tetszett mondani, hogy elemet szeretne cserélni. „– Jaj, nem úgy gondoltam!” – Én meg nem köztöködni akarok, csak érzékeltetem, hogy én nagyon odafigyelek a kedves kuncsaft kérésére. Persze jót nevettünk.

Már többször „értekeztem” az okostelefonnal kapcsolatos dolgokról. Már csak mosolygok a dolgon. Megyek a melóba, az egyik padon egy fiatal hölgy szelfikamerán nézi magát, és rendezgeti a haját! ☺ Röhögtem! Nem tudtam nem arra gondolni, ezt kérem a nagymamáim, még tükörrel csinálták! ☺

Szokásos délelőtti tevékenységemet végeztem, (dolgoztam) nyitott ajtónál, így minden a téren történő beszélgetés behallatszik. - „Azért csillagom, mert a mama már öreg” - hallom a mama magyarázatát. - „Nem is, csak több hús van rajtad”, - jött a gyermekszáj válasza. Persze hogy nem tudtam megállni, hogy ne nézzek ki. Szolid kifejezéssel élve is túlsúlyos nagymamát láttam, és egy cserfesszájú négy év körüli kislány voltak a beszélgetők. Nem tudtam megállni, hogy ne mondjam a nagymamának, „ezt a beszólást tegye nagyon gondosan el, mert ennél finomabban nem közölhetné senki, hogy szolidan szólva kissé túlsúlyos”! 😊 Nagy nevetve közölte a nagymama, - „Ez így van”!

A „deszkapálya” mellett állok - anyukák társaságában -, emlékképeket készítek. Odajön egy nyolc év körüli kis srác, és rákérdez, „- Fotókat készít?” - Igenlő válaszomra: - „Azt ugye tudja, hogy ehhez a beleegyezésünk is kell?” ... Nagy nevetés a szülők részéről.

Megnyugtattam a kisfiút, hogy ki lesz takarva az arcuk! 😊

Bejön a műhelyembe egy fiatalember. Elpanaszolta, hogy az óra, amit behozott, szinte új, de ki van merülve benne az elem. Megkérdezte, mennyibe kerülne a cseréje. Az ár hallata után közölte, kéri, és még megkért, hogy a számlapról leesett indexeket is ragasszam vissza. Megcsináltam. Már csomagoltam az órát, amikor megkérdezte, - „Mennyire alkuképes ez az ár?” - Hááát, bevallom, megállt bennem az ütő. Arra gondoltam, elemcsere árán megcsináltam az egyéb dolgokat, és ... - „Ugyanis többet szeretnék fizetni”, jött a következő mondat. Elnevettem magam. Közöltem, nem lehet fölfele alkudni! 😊

Elkészült a régen tervezett kép, a modern Siva istennő képe, miszerint a sok kezében tabletek, meg mobiltelefonok vannak. Ide teszem, talán egy mosolyt megér! 😊

Rendszerváltozás?

Egy „régí” történetet eleveníték fel. Már sopánkodtam róla, az „Esztergomi ablakok” digirama összeállítása nyomán. Mi mással kezdetem volna, mint a „rózsaablakunkkal”. És itt kezdődött a „Canossa” járásom. Kérelem az igazgatónak, stb-stb. Nem térek vissza a siránkozásomhoz.

Minap felhívott egy kedves ismerősöm, azzal a kérdéssel: „Mikor voltál a várban?” Kislányos zavaromban, nem is tudtam mit mondani, csak vissza kérdeztem: - merthogy? – „Ki van téve a kápolnában, „SZABAD FOTÓZNI”! Levegőt nem kaptam, aztán elkezdtem örülni! Hitetlenkedve kérdeztem vissza, ez most komoly, vagy csak szivatsz?

Na szóval felteszem a „költői” kérdést: Mi változott meg? (szerencsére) A „Canossa-járássom” idején, (bosszankodva) néztem a netet, csodásabbnál csodásabb rózsaablakok szabadon, forrásmegjelölés nélkül felhasználható – fotóiról beszélek. Nem tudom biztosan, így van-é, de szerintem a templomok és más csodás köz- és magánépületek tulajdonosai örülnek, ha az épületeik szépsége nyilvánosan bemutatásra kerül. Ezért nem értettem a tiltást, hogy a „mi” mármint az esztergomi vár rózsaablakát, fotózási tilalom övezte. Nem mentem még föl, (de nem hagyom ki) már a hír hallatán is jó érzés fogott el! ☺ Nem akarok arra gondolni, hogy

mi történhetett? (csak örülök) 😊 Elég volt egy személyi változás? Egy „közvagyon” közkincsé tétele fotó által, nekem ez természetes. Persze mindegy is! A lényeg: LEHET FOTÓZNI A RÓZSAABLAKOT IS, és én felhőtlenül örülök! 😊

Nálam ez úgy megy, hogy lekopácsolom a „sirámainkat”, aztán néha „revidiálok” (hogy én milyen hülyeségeket tudok lekrampácsolni) az első mérgemben lekopácsolt sirámainkat - tesztek hozzá, törölök ki belőle.

Minap olvasom a Vármúzeum új igazgatójának, Pusztai Tamásnak a bemutatkozását, az Esztergom lapban. Bevallom, engem már azzal „megvett”, hogy a „fényképezni tilos” táblát kicserélte a „fényképezni szabad” táblára - az ezzel kapcsolatos nézete számomra rendkívül szimpatikus! Tudom nem az én helyeslésemre vágyakozik, 😊 DE innét kívánom neki tiszta szívből, hogy érezze magát jól a városunkban, és sikerüljön beteljesíteni a terveit! Én nagyon drukkolok neki! 😊 Továbbá, állítólag jövőre megnyílik a kétezer óta „restaurálás” alatt álló Vitéz János studiolo is. Hááát ezért érzem én úgy, hogy „rendszerváltozás” történt! 😊

**FÉNYKÉPEZNI
SZABAD!**

**ÖRÜLÜNK, HA A MAGYAR NEMZETI MÚZEUM
ESZTERGOMI VÁRMÚZEUMÁBAN SZERZETT
JÓ ÉLMÉNYEID MEGOSZTOD MÁSOKKAL IS.**

A H nap

Semmi politika! 😊 Nem vesszük végig az ÁBC-t! 😊 Ez egyszerűen a H betű, ami a HATVANAS számra utal.. Megtaláltam a tanuló-szerződésemet, ami Ezerkilencszázhatvanhárom július 26.-án keltezett. Én ekkortól számolom az óraskodásom napját. Eszembe jut a „maszekságom” első napja, amikor is, az első kuncsaftomat egy üveg pezsgővel vártam, és persze díjmentes javítás ajándékával. Hááát, már az is régen volt! 😊 Szóval elhatároztam, hogy a H napon (az órasságom hatvanadik évfordulóján), díjmentes napot tartok. Persze nem fogom elmondani, hogy miért díjmentes, mert ... 😊, de ha valaki megkérdezné, megígérem, hogy másnap, ha még mindig érdeklő a kedves vásárlót, elmondom a „miértet”. 😊 Baráti beszélgetés alkalmával - a dátum elmondása nélkül említettem, - hogy mi a tervem. Háát, persze lehülyéztek, sőt azt mondták, - „legalább ezen a napon kérjél pénzt mindenkitől, mert ingyen javítást nap mint nap csinálsz épp eleget”! ... Úgy látom, ezek nem vesznek engem komolyan! 😊

Na kérem, túl vagyok rajta. Érdekes volt látni a reakciókat, amikor megkérdezték, hogy „mennyivel tartozom”, és meghallották a választ: - „Semmi, ez cégem ajándéka”. – „Köszönöm”. Ennyi, és kimentek a műhelyemből. Senki nem kérdezett vissza, hogy miért, vagy... Ha nagyon őszinte akarok lenni, kicsi csalódás töltött el. Nekem örül a lelkem, hogy egészségben megélhettem ezt a napot, és ezen a H nap történése sem változtatott. 😊

Sebaj! Én örültem, jól éreztem magam, és igazából ez a lényeg! 😊

Legyen béke a kocsmában

Sanyibácsi bemegy a kocsmába. Nagy hangoskodás fogadja. A százötvenkilós Pista fogja az ötvenkilós Péter grabancát, és pofozza a vézna kisembert. A kocsmák közönsége méltatlankodik, hogy hagyja már abba, nem illik ilyet csinálni, és különben sem kellene verekedni! Szerencsétlen Péter már kókadozik Pista durván bekiabál, hogy kussoljon már mindenki. Itt nincs semmiféle verekedés! (Péter egyet sem ütött vissza!) Hát igen, a verekedés az akkor kezdődik, amikor visszaütnek, addig „csak” verés. Sanyibácsi beszél: - „Ne segítsetek Petinek, mert akkor elkezdődik a verekedés, és az nem hiányzik senkinek! Legyen béke!” – Jó-jó Sanyibácsi, de Peti már alig mozog! „- Hát az lehet, de ha már nem fog mozogni, végre béke lesz!” – Sanyi bácsi! Mi lesz akkor, ha utána Pista minket fog egyenként agyonverni? „- A Pista soha nem mondta, hogy mindenkit agyon fog verni.” – válaszolt Sanyi bácsi, és még hozzátette: „- Legyen béke!”

A „deszkapálya”

Anno réges-régen, amikor kis szabadidőnk volt, folyamatos fejelőbajnokságokat tartottunk, ha többen voltunk, akkor meg fociztunk, vagy snúroztunk.

Ma, a fiatalok gördeszkáznak, rollereznek, és terep-kerékpároznak. Nem merülök bele ezeknek az eszközöknek a „szakkifejezéseibe” 😊. Akrobatikus ügyességgel használják ezeket a sportszereket. Találkozhat az ember velük a parkokban sétányokon, és sok helyütt városszerte. Ezeknek az eszközöknek tér kell, és olyan hely, ahol csúsztatni lehet, ugratni

lehet, és nem sorolom. Sajnos a generációs ellentétek óhatatlanul megjelennek, hogy miért itt, miért, ... Nem sorolom. Hogy ne legyenek ezek a generációs problémák, a polgármester leült beszélgetni a deszkások, rolleresek, bicajosok képviselőivel, és megszületett egy „kompromisszum”, egy ígéret, majd megépült először egy „hullámos” pálya, aztán egy „ugratós” „deszkapálya”, a Spori szomszédságában. A „hullámos” pályát, nagyon sok biciklis, és rolleres használja. Nem tudok úgy elmenni a pálya mellett, hogy ne lennének ott a fiatalok.

Most, hogy a „deszkapályát” is átadták, továbbra is kijárok nézni, milyen sokan, és milyen ügyesen használják. Ott voltam amikor a megnyitás előtt beengedték a fiatalokat, úgymond „bemelegíteni”! 😊 Egy élmény volt nézni! 😊 A „fotós sétám” továbbra is arra felé visznek. Most, egy héttel a megnyitó után, nagy mosollyal az arcomon néztem a „deszkázókat”. Belakták a pályát! 😊 Az „induló” oldal emelkedőjére végig műanyag foteleket raktak, és onnét nézik, az éppen pályán lévőket, aztán cserélnek. Nagy-nagy békeességben megvannak egymással a fiatal kezdők, és az akrobatikus mutatványokat bemutatók, „deszkások”, rolleresek, és a bringások. Egymástól tanulnak. Ami igazán meglepő számomra, hogy türelmesek egymással. 😊 Élmény!

Most már van hová menniük, van hol gyakorolniuk, szórakozniuk, szóval felhőtlenül lehet örülni!

Örömömre sikerült lencsevégre kapnom, (a szülők engedélyével) a „legfiatalabb terepbiciklist! Elnézve a kislány arcán az örömet, MEGÉRTE MEGÉPÍTENI A PÁLYÁT!

Szóval, ÍGY IS LEHET! 😊

Kiállítás

Ha valaha is azt mondta volna valaki, hogy engem kérnek fel egy kiállítás megnyitására, hááát, hangosan kiröhögtem volna. ☺

Mígnem, egy kedves ismerősöm tényleg felkért a kiállításának megnyitására. ☺ A meglepődöttségen túljutva, többször is visszakérdeztem: „Biztosan jól meggondoltad ezt?” Nem akarom tovább szaporítani a szót: végül elváltam a feladatot. Minthogy „megéltem” már sok kiállításmegnyitót, módomban volt végig gondolni, hogy én mit tennék másképp. Minden alkalommal a résztvevők arcára fagyott a mosoly, amikor a „megnyitó szakember” hosszasan magyarázta, a művész mi mindenre gondolt alkotásának elkészítésekor. Ezt a részt, mindig kihagytuk volna! ☺ Szóval a „magyarázatokat” ki kell hagynom! – gondoltam magamban. Ismerve a kedves ismerősömet, olvasván az „önvallomását” miszerint: – „Nem vagyok fotós, művész meg pláne nem!” Gondoltam, nem arra kért, hogy a művészetének nagyságról áradozzak, mivel ahhoz sem értek, legfeljebb azt nyilváníthatom ki őszintén, hogy nekem tetszenek az általa készített képek, és örömmel nézem azokat.

Tekintve, hogy jómagam szintén csak emlékképésnek tartom magamat, nem fotósnak, gondoltam, az életem első és legeslegegyszerűbb megnyitójára készülök fel. ☺ Hogy kis humort is vigyek a dologba, összekészítettem vagy tíz papírlapot – hadd idegeskedjenek a megjelentek, hogy „Atyaúristen, mikor fogja ez a mondókáját befejezni?” Én ekkor fogok az alábbi szöveggel kezdeni! Íme:

„Üdvözlök mindenkit! Helyezzék kényelembe magukat! *(itt jelentősegteljesen belelapozok a „jegyzeteimbe”)* ☺

Most az következne, hogy elmeséljem, mire gondolt a művész, amikor a képeket készítette. Nem ez következik! *(itt eldobom a jegyzeteimet)* Csak annyit tudok, hogy én szeretem az Anikó készítette képeket, nagy élvezettel nézem a képbe zárt pillanatokot.

Önöknek is hasonló élvezetes képnézegetést kívánok, ezért ezennel a kiállítást megnyitom. Jó szórakozást!”

Tekintve, hogy órás vagyok, könnyű volt beszédem idejének hosszát megsaccolnom. Háát: harminc másodperc. Ha valaki tud ennél rövidebb kiállításmegnyitást, kérem értesítsen! 😊

Ui.: Hááát, volt „döbbenet”. Amikor jelentőségteljesen belelapoztam a „jegyzeteimbe” és közöltem a vendégekkel, hogy mindenki helyezkedjen el kényelmesen, felszisszent a társaság.

😊 Aztán harminc másodperc után boldog megkönnyebbülés volt érezhető a vendégseregen.

😊 Volt, aki megjegyezte: „Te tényleg hülye vagy, de ezért szeretünk.” Kell-e ennél nagyobb elismerés? 😊 Volt, aki „lecseszett”, hogy elrontottam a mókáját, mert meg akart fedni a szócséplés miatt! 😊

Hát ennyit a kiállításmegnyitóról! 😊

Osztálytalálkozó

Nekikezdek, de hogy mi lesz belőle? 😊. Két volt osztálytársnőnk fáradtságos munkával megszervezte a hatvanéves osztálytalálkozónkat.

Szétszóródtunk az országban, a világban. Elöntenek az emlékek. Nézegetem a mesterséges intelligenciával kiszínezett osztálytablót. Olvasom a névsort. Felidézem a neveket, társítom az emlékeimben őrzött arcokhoz. Hogy fogom majd megismerni az „öregeket”? Vagyunk páran esztergomiak, akik többször találkozzunk futólag, így mi nem is vesszük észre, hogy „öregedtünk”. 😊. Többünkről tudtunk, ám kiderült, vannak, kikre névről emlékezünk, de arról már nincs tudomásunk, hogy mikor sodorta el őket közülünk a sors. Megválaszolatlan kérdések. De majd most, a találkozón! Az ember reménykedik, hogy a többieknek van általam nem ismert információja. Emlékeztek...? Ja, igen!... Szó esik az eltávozottakról... – kicsit elcsendesedik a társaság. Aztán elérkezik a beszámoló ideje. Párperces összefoglaló arról, hogy kivel mi történt hajdani ballagásunk óta. Szó kerül felejtethetlen tanárainkról. Valósággal felvillanyozódunk. Hatvan év távlatából is jóleső rajongással emlékezünk meg róluk. Nem tudok ellenállni, hogy pár tisztelettel és szeretettel övezett tanítónk nevét itt betűkbe ne öntsem – a teljesség igénye nélkül.

MISI BÁCSI! Róla még hatvan év után is csak szuperlatívuszokban tudtunk beszélni. Ő egy nagyon kemény, matek–fizika szakos tanár volt. Iránta való szeretetünk már diákéveink alatt is megvolt. Nagyon nagyra becsültük – ő valóságos erkölcsi etalon volt. Ha a MISI BÁCSI mondta, semmi kétségünk nem volt. (Apró kis sztori: MISI BÁCSI vezetésével fölmentünk a Bazilika parkolójába, és összegyűjtöttük az üres olajoshalasz konzervdobozokat. Némi munkával és vaspálcával, takaros kis állványokat készítettünk a fizika kísérletekhez. Mivel ezeket mi csináltuk, természetesen vigyáztunk is rájuk.) És mesélhetném még a kedves emléksztorikat napestig.

KATÓ NÉNI! Szintén szigorú volt, DE talán épp ezért szerettük. Hálával emlékszünk vissza őrá is. Neki köszönhetjük a térképismeretünket. Ugyanis akkor ez még úgy működött, hogy

ha földrajzból tanultunk valamit, az oda vonatkozó térképnek ott kellett lenni felállítva, és a „térképmutogató pálcával”, meg is kellett mutatni, az említett helyet. Hááát, változnak az idők, és a módszerek is. 😊

Ők nagyon igazságosak voltak. Nem voltak kivételezett „liblingjeik”. Én a mai napig vallom, hogy egy gyereknek hatalmas igazságérzete van. Ha velük beszélhettünk, élmény volt számunkra! – és folytathatnám a sort, de ... Tobzódnak bennem az emlékek. 😊

Egy kis örömködés

Panaszkodásból már volt elég, ha valami végre jó irányba megy, annak meg különösen örülni kell! (örülök is)

Panaszkodtam a kerékpártárolókra. Az különösen elkésértett, hogy a szeretett Sporink kerékpártárolóját olyanra csinálták, ... (küllőszaggatóra) 😊 Az főleg elkésértő volt, hogy mindezt a kerékpárt „ismerő” személy tényleges részvételével tették. Most már következzen az öröm! 😊 A piac átadásakor már örömködtem, hogy a kerékpártároló (is) szépre, és főleg jóra sikerült! Minap elkészült az Árpád-házi Szent Erzsébet Iskola kerékpártárolója. Már az is örömködésre ad okot, hogy nagyon sok gyerek jár kerékpárral a suliba, és már „kinőtték” a kerékpártárolójukat. Döntés született a kibővítésről. Nap mint nap arra járok, kíváncsian vártam, milyen lesz. Elkészült! Végre nem a „küllőszaggató” karikákat tették le, hanem egy kulturált, szerethető tárolót, ami még szép is! Hát nem öröm ilyet látni? 😊

Jah, és még lehetett egy olyan érzésem, hogy nem hiába morgolódik az ember fia! 😊 (persze tudom, hogy tök hiába) 😊

Fecske még egyszer

Fecskeszeregetemről már regéltem. Aztán mostanság hosszasan elméltünk egy kedves ismerősömmel, a fecskékről.

Sajnos, már egy éve nélkülözzük a fecskéink társaságát. ☹️ A múlt év tavaszán még ott cikáztak az udvarunk felett, aztán eltűntek – valahol másutt építettek fészket. Szomorú, de így van ez a szomszédos házaknál is. Nem csak én, mások is kitartóan figyelik e villásfarkú madárkákat. Érdekes hírt olvastam velük kapcsolatban. Olvastam egy kezdeményezésről, miszerint kerámia fecskefészket tettek ki több helyre, hogy segítsenek a fecskének. Még véletlenül sem szeretnék ünneprontó lenni, DE elgondolkodtam azon, hogy az „eredeti” fecskefészkek sárból és füvekből készül, kibéleelve puha pihe lágysággal. Ez a vályog építkezésre emlékeztet. Mint tudott, a vályog nagyon jó hőszigetelő képességű anyag. A kerámia, nem az. Kicsit jobban körülnézve, nem a fészkek hiánya lehet az ok, a csökkenő fecskeszámnak. A fecskék időtlen idők óta megépítik a fészkeiket, majd amikor visszatérnek „rég” fészkeikhez, kijavítják annak esetleges sérüléseit. Talán inkább táplálkozási lehetőségeik beszűkülése okozhatja számuk fogyását. Régen ugye a nálunk tanyázó fecskék is az istállóban laktak. Sok parasztház leledzett a környékünkön, és azok zömében volt istálló – ma már alig van. Körbenézve a lakóterületünkön, jól kivehető, hogy azokon a helyeken, ahol működik istálló, most is vannak fecskefészkek és fecskék is. Elmegyek az új lakóparkba, ahol természetesen egy fia istálló sincs, és persze egy fecskefészket sem látni, fecskét is csak elvétve. Mert ugye, ahol haszonállatok vannak, ott legyenek, különféle bogarak, lepkék is fellelhetők – ott megélnek a fecskék is.

Egy lovakkal foglalkozó barátomnál elálmétkodtam, mennyi fecskefészkek van az istállók ereszei alatt! ...

Persze én ehhez sem értek, csak hangot adok egy másféle véleménynek. ☺️

Büszkeség vagy más

Most nem merülnék nagyon mélyen bele a Tamana-kutatás megállapításaiba, mely szerint a bábeli nyelvzavar előtti létező közös ősnyelv összavai az „etimonok”. Az etimon egy szó legősibb formája. Az etimológusok megállapították, melyik nyelv őrzött meg a legtöbbet az ősetimonokból. Eszerint az angol négy, a latin és a héber öt, a Csendes-óceáni hét, az indiai kilenc, a szanszkrit tizenkettő, az őstörök huszonhat, míg a magyar hatvannyolc százalékot.

☺️ Ráadásul ezt nem mi, magyarok állítjuk, hanem a Sorbonne etimológusai! ☺️

Régtől fogva büszkék vagyunk arra, hogy a keletkezését tekintve III. Béla uralkodásának végére, az 1192–1195 közötti időre tehető legkorábbi latin betűs magyar nyelvű szövegemléket, „A Halotti Beszéd és Könyörgés”-t, mi, magyarok, a mai napig el tudjuk olvasni, míg velünk ellentétben, például az angoloknál, a korabeli nyelven írt szövegek olvasására ma már csak szakavatott nyelvészek képesek. Mindig ez az „okosság” jut az eszembe, amikor a mai nyelvhasználatról hallok vagy beszélgetünk róla.

Minap nyelvi „továbbképzésen” vettem részt ☺️, ugyanis be kell vallanom, hogy a régi, például a fent említett művet, ha lassan is, de tényleg el tudom olvasni (a lassúságom a régi

szöveg miatt van ☺), de a mai szövegekkel problémáim vannak. Lássunk hát – a teljesség igénye nélkül – a nyelvi „továbbképzésen megtanult” rövidítésekből párat.

bmeg Eddig csúf káromkodásnak vettem, miközben azt jelenti: buszmegálló

ph eddig a savas-lúgos kémhatás leírásához használtam, ma: párhuzamos

/c eddig matematikai képletek szereplője volt, ma: perc, ami eddig „m”, mint minut volt, ami mint látjuk, rövidebb volt, mint a ma használatos változat

skh – semmi közöd hozzá Ső-eső. Ez különösen tetszik, mert egy egész E-betűt megspórol a használója. Akár csak a Lhagy-elhagy meg a Sti-esti. De nem untatok senkit tovább, ez már nem az én világom. ☺ Így persze már „nem igazán van jelentősége” az etimonoknak. Most, hogy ilyen hűsége (hülyesége) elmélkedtem, elővettem egy papírmerítő műhelynek a „A Halotti Beszéd és Könyörgés” című kiadványát, és újra végigolvastam. Mint mondtam, lassan ugyan, de a végére értem. Olvasom, és azt veszem észre magamon, hogy élvezem az „ízességét”. Egy-egy régi szót ízlelgetve azon elmélkedem, hogy ez számomra mennyivel szerethetőbb a „ma használatos” kifejezéseknél. A hülyülésem egész odáig fajul, hogy elképzelem kedvenc Rejtő könyveimet „mai” átírásban olvasni! Ugye milyen elborzasztó még belegondolni is? ☺ Elképzelem továbbá Arany János „Toldi” című versét vagy Ilosvai Selymes Péter Tholdi históriás énekét:

„Mostan emlékezem az elmúlt időkről,
Az elmúlt időkben jó Tholdi Miklósról...”

Mint olvasható, régen még az „elmúlt” szó rövid u-val vagyon írva! Én a magam részéről, külön élvezem a szófordulatokat, a szófüzéseket. Évezem a régi kifejezéseket. Örülök (tudom hülye vagyok), amikor találok régi utcanévtáblát, melyen még XY utcza szerepel! Hát igen, a helyesírás-ellenőrző, már alá is húzta pirossal, hogy „utcza”. Nem felejtettem szépeplékű Kálmán László nyelvész, a nyelvtudomány kandidátusa, tudományos főmunkatárs, az ELTE Bölcsészettudományi Kar Elméleti nyelvészet szakcsoportjának, később Elméleti nyelvészeti tanszékének docense – kinek a véleménye számomra az „ÚRI DIVATOT ILLETŐEN MÉRVADÓ” ☺ – azon kijelentését, hogy „egy-egy szó régies formáját használni, nem helyesírási hiba”. ☺ Én tiszteletben tartom a nyelvújítók munkáját (nem mindig), DE nem vagyok hajlandó lemondani egy-egy szó régies használatáról, sikítson bármennyire is a helyesírás-ellenőrző! ☺

Változnak az idők! ☺ Jah, és igen, a sokaknak tulajdonított citátum, miszerint: „A NYELVÉBEN ÉL A NEMZET”, kicsit mintha kezdene halványulni.

Stációk

Már megint olyanba vágom a fejszemet, amihez nem értek. (ehhez sem) ☺ A minap a szokásos emlékképezési útvonalamat jártam. (emlékképezem Bazilikánk kupolájának a felújítását) Miközben fölfelé mentem a Szenttamási kálváriadombra, egy lefele jövő társasággal találkoztam, melynek tagjai a stációk számán „vitáztak”. Megkérdezték, miért olyan kevés itt a stáció? Vita alakult ki közöttük, hogy mennyi az „annyi”. Világéletemben irtóztam attól, hogy vitát döntsek el, ráadásul még csak biztos sem voltam a stációk számát

illetően. Emlékeimben a tizenkettő élt, de ... ugye, a Szenttamás-hegyi stációk száma hat. Kínos tudatlanságomat azzal lepleztem, hogy valószínűleg ennyire volt hely, meg pénz 😊, meg hogy városunknak van egy másik kálváriája is, a belvárosi Kálvária, ahol már több stáció található. (Tizenkettőre emlékeztem, pedig ott tizennégy van 😊)

Na mármost, hazaérkezésem után természetesen az volt az első teendőm, hogy ezeknek az adatoknak utánanézzek. (mégse tudatlanul haljak meg) 😊

Megtudtam, hogy a 18. századig változó számú stációk készültek. Eszerint a szenttamási stációk száma teljesen rendben van! 😊 A belvárosi Kálvária stációinak száma pedig a „hivatalosan” elfogadott tizennégy. 😊

Legközelebb már „villogni” fogok a tudásommal, ha találkoznék látogatókkal! 😊 Egy pillanatra visszatérve a szenttamási stációkhoz: érdekesség, hogy van köztük két olyan, melynek belsejében – a megszokott domborművek és képek helyett – szobrok találhatók.

Háború, már megint

Nem én találtam ki, DE kénytelen vagyok róla „elmélkedni”. Már többször hangot adtam háborúellenességemnek, de a mostani történések rákényszerítenek, hogy szomorkodjak miatta.

Előrebocsájtom, hogy nem az én gondolataimnak adok teret, maximum elmerengek a kijelentéseken. Nagyon mélyre sem szeretnék merülni a dolgokba, DE... Olvasom egy „illetékes elvtárs” nyilatkozatát a legújabb háborús helyzetről: „Megértjük, hogy a keserűség mindkét oldalon nagyon nagy, de függetlenül ettől továbbra is arra kell törekednünk, hogy minimalizáljuk vagy nullára csökkentsük a veszteséget a polgári lakosság, a nők, a gyerekek és az idősek körében. Ha az emberek úgy döntenek, hogy egymás között harcolnak, tegyék. De hagyják békén a gyerekeket és a nőket!” – mondta. Ezzel a mondattal teljesen egyet tudok érteni! A baj „csak” az, hogy a még most is dúló másik háború – illetve „különleges katonai művelet” – egyik „illetékes elvtársa” tette ezt a kijelentést. Ebben a most is dúló háborúban, illetve „különleges katonai művelet”-ben is sok-sok gyerek, nő és öreg halt meg a bombázások következtében, a „gazdasági károkról” nem is szólva. ... Nem is tudom! Most sírjak vagy üvöltsek a fájdalomtól, a sok értelmetlen halálesetre gondolva? Gyerekkorom egyik „közmondása” jut az eszembe: „Más szemében a szálkát, sajátjában a gerendát sem ...” Persze, igazából nincs igazam, mert ezen „illetékes elvtárs” szerint az a bizonyos háború nem is háború, hanem „különleges katonai művelet”. Így talán azért lehetnek áldozatok a gyerekek, nők, öregek, mert ők nem **háborús** áldozatok, „csak” 😊 „a különleges katonai művelet” kárvallottjai!

Igazából bármelyik háborút nézzük, azt mind az ostoba, akarnok politikusok csinálják. Mindig találnak valami vélt vagy valós okot, amit nem tárgyalásos úton akarnak megoldani, hanem utasítást adnak a KÖVETŐIKNEK (talpnyalóiknak) az öldöklésre, azzal a felkiáltással, hogy megvédjük az embereket a ...-tól...-tól. Most tényleg! Időről időre háborúzni kell? Elpusztítani sok-sok embert, lerombolni hosszú évek munkájának eredményeit? Érdekessége a dolognak, hogy ha ezt mást teszi, azt „ő” is elítéli, de ha „ő” csinálja, akkor ... Persze tudom, hülye vagyok, mert azt nyilatkozta: „továbbra is arra kell törekednünk, ...”. Jah, csak törekedni kell? Aztán olvasom a „különleges katonai művelet”-et alkalmazó ország parlamentje által elfogadott határozatot: „Haladéktalanul tegyenek meg

minden lehetséges intézkedést a palesztin–izraeli konfliktus során a civilek elleni vérontás és erőszak eszkalációjának sürgős megállítására, valamint a megelőzésre”, továbbá „Határozottan elítéljük a nemzetközi humanitárius jog megsértését, a konfliktusban részt vevő felek által nemzetközi szerződésekben tiltott lőszeres használatát, a szőnyegbombázást, a polgári infrastruktúrára – elsősorban egészségügyi létesítményekre, energia- és vízellátó létesítményekre – mért csapásokat, a civilek erőszakos áttelepítését”.

Na, itt hagyom abba, mert nyomdafestéket nem tűrő gondolatok öntik el az elmémet. ☹

Óraátállítás

Szerintem már mindenkinek tele van a hócipője az óraátállítással. (persze nem készítettem róla hivatalos statisztikai kutatást) ☺ Nekem meg – a szakmámból kifolyólag – főleg tele a hócipőm! ☺

Elgondolkodtam. (igenis szoktam) Ugye vannak a világban gondok, problémák, és mindig elszörnyülködöm azon, hogy miért is nem tudják vagy akarják megoldani azokat. Aztán jól belegondolva, kiderül, egy-egy dolognak vannak kárvallottjai és haszonélvezői, és hogy ezeknek a dolgoknak „a mindenkinek jó legyen változatát” lehet, hogy nem könnyű megtalálni. Legalábbis, ezzel vígasztalom magamat. DE! Ezt a szerencsétlen óraátállítást, hát ezt nem tudom megérteni. Lehet, hogy mindez azért van, mert még nem beszéltem olyan emberrel, aki szerint az óraátállítás JÓ! Csak hogy tudják, kit kell szidni ☺, lekörmölöm:

A nyári időszámítás gondolatát Benjamin Franklin amerikai diplomata és feltaláló párizsi nagykövetségként 1784-ben vetette fel. Az angoloknál, finoman szólva nem okozott sikert az ötlete, elutasították azt. A gondolatot Németország vezette be 1916-ban, az I. világháború közepén. A háború a magyarokat az „átállítgatásra”. A „spórolás” nevében megszavazták a bevezetését. Az angolok is megadták magukat, mert hát ki tudna ellenállni a hangzatos „megspórolunk” sok-sok energiát című felvezetésnek. Az Amerikai Egyesült Államok, amikor belépett az első világháborúba, 1918-ban, szintén bevezette, DE a háború után – az emberek ellenállása miatt – ki is vezették. A második világháború idején újra bevezették a spórolásra hivatkozva, DE aztán az emberek rosszallása miatt megszüntették.

Magyarországon 1916-ban vezették be a nyári időszámítást, de voltak évek, amikor szünetelt (ez az ámokfutás, mert én annak tartom). 1958–1979 között nem használták a nyári időszámítást, aztán 1980-ban újra bevezették az állítólagos villamosenergia-megtakarítás céljából. Nem tudom, történtek-e bármiféle statisztikai kimutatások a megtakarításokkal kapcsolatban, de ha igen, akkor is az az örökzöld okosság jut az eszembe, amit állítólag Winston Churchill mondott (vagy nem): „Csak abban a statisztikában hiszek, amit én magam hamisítok.”

Na mármost, az Európai Unió hozott egy határozatot az időátállásról, DE a tagországokra bízta az óraátállítások kérdését és bevezetését. E persze egy olyan bonyolult feladat, amit a tagországok évek óta nem tudnak megoldani. Bonyolult egy kérdés, ha belegondolok. Mikori beállítást véglegesítsük – a nyárit vagy a télit? Mi lesz, ha valamelyik szomszéd ország a nyárit választja, a másik szomszéd a télit, mi majd a harmadik variációt? (még jó, hogy csak

kettő van). Szóval évek óta húzódik ez a „megoldhatatlan” probléma. Mi, egyszerű emberek meg csak szívunk! ☺

Én meg, mint órák ... (nem is írom le, mert belepirul a papír)! ☺

A ruha

Egy újabb agymenés! (Még jó, hogy elmeorvos nem olvassa ezeket az agymenéseimet, mert lehet, hogy már kezelésekre kellene járnom) ☺ (Ide szúrok be egy idéletet, de ide vágó viccet: Megy a ruhat, találkozik a nyúllal, kérdezi tőle, te ki vagy? – Én a nyúl vagyok, és te ki vagy? – Én a ruhat vagyok, közölte, és bekapta a nyulat. Megy tovább, találkozik a farkassal, megismétlődik az előző eset, bekapja a farkast, és megy tovább. Így történik ez a medvével is. Megy tovább, találkozik az emberrel. Tőle is megkérdezi, ki ő. – Én az ember vagyok, válaszol. És te ki vagy? Én meg a ruhat vagyok. – Te vagy a ruhat? – kérdez vissza az ember, és hopp bekapja a ruhatot. Mi ebből a tanulság? Hát csak az, hogy nem a ruhaT-eszi az embert.)

Már az őseink is beöltözött állati bőrből készült „ruhákba”, valószínűleg mert fázott, aztán meg talán szégyenlősködni kezdett. ☺ Talán már akkor kialakult, hogy a törzsfőnök mintásabb állatbőrt tekerhetett magára, mint az „egyszerű” törzstag. ☺ Ezt így utólag a fene sem tudja. Nézelődöm. Különböző népek, különböző öltözetekben. Lehet, hogy rosszul gondolom, de van az öltözködésben valami „identitástudat”. Vannak, akik valamiért fontosnak tartják, hogy az öltözetükkel, hajviseletükkel stb. is kihangsúlyozzák a vallási vagy etnikai hovatartozásukat.

A muszlim világban hosszú és mindenre kiterjedő törvények vannak a viselhető ruhákról, és azok viseléséről. Nekik a viseletre vonatkozó szabályok betartása kötelező, bármerre is utazzanak. Kiránduló japán hölgy – kimonóban. A szári az indiai nők tradicionális öltözete. Buddhista szerzetesek. Egyházi öltözetek. Különböző liturgiák ruhái – az egyszerűtől az arannyal átszőtt, drágakövekkel díszített miseruháig. Más vallás, más ruha, más hajviselet, más öltözet – de valamiért kell nekik, hogy a külsőségekkel is kifejezzék a hovatartozásukat. Persze sorolhatnám még sokáig, de ennyi elég, hogy „elérjek” a magyar ruhaviselethez.

Nálunk már a politikai hovatartozás egyik látható kifejezője lett például a Bocskai ruha. A „rendszerváltás mérvadó nagyjai” Bocskai ruhában jelentek meg, kifejezendő „magyarságtudatukat” és ... – Nekem ezzel az egészsel semmi gondom, csak elgondolkodtat. Eszembe jut az a régi mondás (lásd mind fent ☺), miszerint „nem a ruha teszi az embert”. A gondom az (mit beszélek? – még hogy gondom?), amikor látok valakit egy „jellegzetes, meghatározó ruhában” megjelenni, és egyébként régóta jól ismerem az illetőt, háát, néha nagyon elálmélkodom. ☺ Persze nem kell megállni a ruháknál! Hasonló érzések környékeznek meg a „márkás” órák, pontosabban a márka óráknak KINÉZŐ órák esetében is. Valamiért sok ember úgy gondolja, ha „márkás”, vagy annak látszó óra van a karján, azáltal valamiért nagyobb vagy fontosabb lesz. Ha az anyagi lehetőségeid nem engedik az „eredetit”, „végy egy ..-nai másolatot”, és máris „menő” vagy! Persze nem tudom elképzelni, mitől lesz egy ember „különb” vagy „nagyobb” vagy menőbb egy akármilyen óra kezére csatolásától. Aztán folytathatom a sort az ékszerekkel vagy a „márkás” autókkal. „Nem mindegy, hogy milyen kocsiból száll ki az ember” – meséli egy cégekhez kijáró ismerősöm.

Akár még igaza is lehet, de az én véleményemet biztosan az elvégzett munka határozná meg, nem befolyásolná a külső megjelenés. Persze ilyenkor örömmel jelentem ki: „Szerencsére nem vagyunk egyformák!”

Nem minősítem a dolgokat (mert miért is tenném?), csupán csendes derűvel, békaperspektívából szemlélődöm. 😊

KHM

Abba kéne hagynom ezt a hülye firkálgatást.

– Mert? – kérdezett vissza a barátom.

– Háát, úgy érzem, egyre gyengébbek ezek a nemkönyvek.

– Á, ezek ugyanolyanok, mint az eddigi kilenc, csak javult az ízlésed!

Irka-firka, hülyeségek, morgolódások, grafika,

valamint

emlékkép,

ismét:

molnár lászló

ISBN: ~~most nincs!~~ DE VAN! : WC-00

És még valami: ezzel az „akármivel”, tízen vannak a

nemkönyvek!

(ha valaki esetleg el szeretné olvasni e nemkönyv elődjeit,)

[www.esztergomkepek.hu/Maradj otthon! Olvass!](http://www.esztergomkepek.hu/Maradj_otthon!_Olvass!)

oldalon megteheti.

Emlékképek: www.esztergomkepek.hu

